

Sygn. akt IC 785/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Izabela Kosińska - Szota

Protokolant: sekretarz sądowy Natalia Stokłosa

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2016 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z **siedzibą w G.**

przeciwko **A. P. (1)**

o **zapłatę 4 354,06 zł**

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. P. (1) kwoty 4 354,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia następnego po dniu złożenia pozwu oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że pozwana zawarła z wierzycielem pierwotnym (...) Bankiem (...) S.A. umowę karty kredytowej, miała obowiązek cyklicznie spłacać część salda operacji płatniczych tzw. Kwotę minimalną i oprocentowanie umowne w każdym okresie rozliczeniowym. Pozwana zaprzestała wykonywania umowy, a wierzyciel pierwotny wypowiedział umowę o kartę kredytową, lecz pozwana nie spłaciła dobrowolnie zadłużenia. Strona powodowa wskazała, że nabyła przedmiotową wierzytelność od wierzyciela pierwotnego.

Pozwana od wydanego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wniosła sprzeciw zaskarżając go w całości. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, braku wyliczenia dochodzonej kwoty, braku wykazania przejścia uprawnień, braku wykazania wymagalności poszczególnych rat minimalnych.

Strona powodowa w piśmie procesowym z dnia 6 maja 2016 r. wskazała, że został przerwany bieg przedawnienia niewątpliwie poprzez złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji. Ponadto strona powodowa podniosła, że na podstawie umowy cesji wierzytelności posiada legitymację procesową czynną.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 maja 2008 r. pozwana A. P. (1) zawarła z (...) Bankiem (...) S.A. umowę o kartę kredytową (...) o numerze (...).

Dowód: umowa o kartę kredytową (...) z (...) Bankiem (...) SA – k.25

tabela opłat i prowizji, postanowienia dodatkowe umowy – k.22 – 24

W związku z niedotrzymaniem warunków umowy poprzez niedotrzymanie terminów zapłaty z dniem 10 maja 2010 r. (...) Bank (...) S.A. wypowiedział pozwaną umowę o kartę kredytową z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. W dniu 19 maja 2011 r. (...) Bank (...) S.A. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) przeciwko pozwaną wskazując, że zadłużenie na dzień wystawienia dokumentu wynosiło 3 552,93 zł. W dniu 26 sierpnia 2011 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Kłodzku nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...).

Dowód: znajdujące się w aktach tut. Sądu (...): bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), wypowiedzenie umowy o kartę kredytową, postanowienie z dnia 26.08.2011 r. – k.2, 19 i 20

W dniu 2 października 2013 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. i strona powodowa zawarły umowę cesji wierzytelności przysługującej bankowi od m. in. pozwaną A. P. (1) z tytułu umowy nr (...). Strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty należności do dnia 17 października 2013 r. informując o dokonany przelew.

Dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 2.10.2013 r. – k.13 – 18

wezwanie do zapłaty – k.19

Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku na podstawie art.825 pkt 1 k.p.c. umorzył wszczęte przeciwko A. P. (2) postępowanie egzekucyjne w zakresie należności wierzyciela (...) Banku (...) S.A. wobec złożenia przez wierzyciela wniosku o umorzenie postępowania.

Dowód: postanowienie komornika z dnia 04.02.2014 r. - k.42

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, w odniesieniu do obowiązujących przepisów podniesiony przez pozwaną A. P. (1) zarzut przedawnienia roszczenia okazał się skuteczny i powództwo zostało oddalone.

Zgodnie z przepisem art.118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Niewątpliwym jest, że roszczenie wynikające z umowy o kartę kredytową zawartej 2 maja 2008 r. jako roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, czy to przez bank, czy stronę powodową, podlega 3-letniemu terminowi przedawnienia. Strona powodowa wskazywała jednak, że doszło do skutecznego przerwania biegu przedawnienia, lecz w ocenie Sądu nie sposób zgodzić się w całości z argumentacją strony powodowej.

W związku z tym ustalić należało, od jakiej daty rozpoczął swój bieg 3 – letni termin przedawnienia i kiedy zakończył swój bieg.

W myśl przepisu art.123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Z dowodów w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego 19 maja 2011 r. i postanowienia z 26 sierpnia 2011 r. w sprawie (...) wynikają czynności pierwotnego wierzyciela (...) Banku (...) S.A. podjęte w celu dochodzenia zadłużenia pozwaną z tytułu umowy o kartę kredytową. Zatem poczynając od dnia 26 sierpnia 2011 r. (data wydania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu), przerwany poprzez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności termin przedawnienia, rozpoczął swój bieg na nowo.

Następnie rozstrzygnąć należało, czy wszczęcie egzekucji na podstawie takiego tytułu wykonawczego skutkuje przerwą biegu przedawnienia w sytuacji, gdy pierwotny wierzyciel wniósł o umorzenie egzekucji. Z przedłożonego przez stronę powodową postanowienia Komornika Sądowego (...)z dnia 4 lutego 2014 r. wynika, że postępowanie

egzekucyjne prowadzone z wniosku (...) Banku (...) S.A.przeciwko dłużnicze zostało umorzone na podstawie art.825 pkt 1 k.p.c. Wskazać należy na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r. w sprawie III CZP 103/14, którą sąd rozpoznający niniejszą sprawę w całości podziela - umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela - banku, prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności, niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji. Przytoczyć w tym miejscu wypada fragment jej uzasadnienia: „z uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, wynika, że głównym argumentem za przyjęciem stanowiska, iż złożenie wniosku klauzulowego przerywa bieg przedawnienia było to, że nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu jest aktem koniecznym, stanowiącym *conditio sine qua non* wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Idąc tym torem rozumowania, należy konsekwentnie przyjąć, że realizacja tego niezbędnego warunku do wszczęcia egzekucji następuje z chwilą uwzględnienia przez sąd wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, a tym samym, że z chwilą nadania tej klauzuli ustaje zawieszenie biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku i zaczyna biec od nowa. Z tych względów należy przyjąć, że zawieszenie biegu przedawnienia spowodowane wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności kończy się z chwilą uwzględnienie przez sąd tego wniosku, zwłaszcza że postanowienie sądu w tym przedmiocie jest skuteczne z chwilą jego wydania (art. 360 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.).” W dalszej części uzasadnienia uchwały SN wskazał, że żądanie przez wierzyciela umorzenia egzekucji jest bezwzględnie wiążące i z tego względu należało rozważyć zakres odpowiedniego stosowania w postępowaniu egzekucyjnym sankcji wynikającej z art.203 § 2 zd. 1 k.p.c. SN dalej wskazał, iż „formuła żądania umorzenia egzekucji podkreśla, że jedynym dysponentem postępowania egzekucyjnego jest wierzyciel, i że zawiera ona w sobie oświadczenie o cofnięciu wniosku egzekucyjnego. Nie może zatem budzić wątpliwości, że oświadczenie wierzyciela o cofnięciu wniosku egzekucyjnego powinno zostać potraktowane jako wiążące żądanie umorzenia egzekucji, niezależnie od stadium postępowania egzekucyjnego. Przewidziane w art. 203 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. zastrzeżenie ma na celu przede wszystkim zapobieżenie możliwości manipulowania przez powoda terminami przedawnienia roszczenia. Brak tego przepisu prowadziłyby do tego, że powód mógłby wielokrotnie składać pozew i cofać go ze skutkiem przewidzianym w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. Racja przyjęcia takiego rozwiązania i dążenie do przeciwstawienia się możliwym nadużyciom jest tym bardziej uzasadnione na gruncie postępowania egzekucyjnego, w którym chodzi o zastosowanie wobec dłużnika środków przymusu. Prowadzi to do wniosku, że w postępowaniu egzekucyjnym ma, na podstawie art. 13 § 2 k.p.c., odpowiednie zastosowanie art. 203 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., co oznacza, iż umorzenie tego postępowania niweczy przerwę przedawnienia spowodowaną jego wszczęciem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14, "Biuletyn SN" 2015, nr 2, s. 11). Trzeba dodać, że nie ma znaczenia charakter egzekwowanej wierzytelności.”

Ponadto zwrócić również należy uwagę, że uwzględnieniu niniejszego żądania sprzeciwia się brak tożsamości podmiotowej i przedmiotowej roszczenia mające wpływ na bieg terminu przedawnienia. W tym zakresie rozstrzygnął SN w wyroku z dnia 30 września 2015 r. I CSK 863/14 wskazując, że określona w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. czynność przerywa bieg terminu przedawnienia tylko w odniesieniu do tego samego roszczenia, którego ona dotyczy, a nie w stosunku do pozostałych roszczeń wynikających z danego stosunku prawnego. Tożsamość roszczenia oznacza natomiast jego tożsamość podmiotową oraz tożsamość przedmiotową. W rozstrzyganej sprawie występuje tożsamość przedmiotowa roszczenia, natomiast brak jest tożsamości podmiotowej. Jak wynika z przeprowadzonych dowodów najpierw wierzycielem był bank (...) SA, a obecnie jest powodowy F..

W kontekście powyższego, 3 - letni termin przedawnienia rozpoczął swój bieg 26 sierpnia 2011 r. i w dniu 26 sierpnia 2014 r. roszczenie przedawniło się, a więc wniesienie pozwu w dniu 1 lutego 2016 r. nastąpiło już po upływie terminu przedawnienia. Oczywistym jest, że również nabycie wierzytelności na mocy umowy z dnia 2 października 2013 r. nie stanowiło żadnej skutecznej czynności w odniesieniu do przepisu art.123 § 1 k.c., która skutkowałaby przerwą biegu przedawnienia.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak na wstępie.